

Θα μας λείψουν;

Η νέα ευρωπαϊκή ευκαιρία της διεύρυνσης, αν υπάρχει, δεν εντοπίζεται στη μεταπώληση κουτιών ή υπηρεσιών άλλης σημαίας στις αγορές λιανικής των "υπό ένταξη".

Αναρωτηθήκατε ποτέ, σε περίπτωση που κάποιες από τις "μεγάλες" ελληνικές εταιρίες πληροφορικής και Νέας Οικονομίας σταματούσαν να λειτουργούν, σε ποιους θα έλειπαν πραγματικά; Δηλαδή, τι θα συνέβαινε στην ελληνική επιχείρηση - πελάτη όλων αυτών, αλλά και τι θα συνέβαινε στον λιανικό καταναλωτή των προϊόντων όλων αυτών ο οποίος, ας μην ξεχνάμε, είναι ο πραγματικός και μοναδικός αιμοδότης; Η μονολεκτική απάντηση "τίποτε", την οποία επιλέγουμε να δώσουμε, δεν βασίζεται στο γενικόλογό και αόριστο "ουδείς αναντικατάστατος", πίσω από το οποίο, εκτός από πολλές αλήθειες κρύβονται και

πολλές μετριότητες.

Αν, για παράδειγμα, κλείσει η FIAT στη γείτονα χώρα δεν είναι μόνο οι εργαζόμενοι που θα χάσουν την δουλειά τους, στους οποίους ασφαλώς και θα λείψει η συγκεκριμένη εταιρία. Είναι και όλοι οι καταναλωτές των προϊόντων της, σε όλο τον κόσμο, οι οποίοι θα πρέπει να λάβουν νέες αποφάσεις σχετικά με το μέσο μεταφοράς ή αναψυχής τους, τη συντήρησή του και πολλά σχετικά. Στη δική μας περίπτωση, αν κλείσει μια εταιρία από αυτές που εμείς ονομάζουμε εταιρίες πληροφορικής, συμβούλων, διαφήμισης, εκπαίδευσης κλπ, δεν θα λείψει σχεδόν σε κανέναν τρίτο, παρά μόνο στους εργαζόμενούς της, διότι, πολύ απλά, παράγει από ελάχιστα έως καθόλου πρωτότυπα και δικά της πνευματικά ή υλικά προϊόντα.

Δεν συγκρίνουμε "μήλα με πορτοκάλια" μιλώντας για τη FIAT από τη μία και για τις μικρομεσαίες και πολύ μικρές ελληνικές επιχειρήσεις πληροφορικής και συμβούλων από την άλλη (ο ορισμός της ΕΕ και όχι δικός μας). Και η αλήθεια είναι ότι θα θέλαμε να έχουμε και εμείς ένα παράδειγμα αντίστοιχου διαμετρήματος με τη FIAT ώστε να μιλάμε γι' αυτό και όχι για τις μεταφορικές εταιρίες που στη χώρα μας αυτοαποκαλούνται "μεγάλες

εταιρίες πληροφορικής". Ομως δεν έχουμε, διότι η δική μας και η επόμενη γενιά ενηλικιώθηκε με τη λογική της διαχείρισης και της επιδότησης, όχι με τη λογική της δημιουργίας. Οι παραγωγικές επιχειρήσεις κλείνουν και στα οικόπεδα που ελευθερώνονται δημιουργούνται "πάρκα διασκέδασης". Η φορολογία του προηγούμενου έτους γνωστοποιείται στο τέλος του επόμενου, η συνδιαλλαγή με το δημόσιο κρύβει "παγίδες" και το δικαίωμα στη δουλειά εκφυλίζεται σε δικαίωμα σε κάποια μισθοδοσία, αντί δικαιώματος στη δημιουργία, που θα έπρεπε να είναι.

Σε αυτό το περιβάλλον, εταιρίες που "μεγάλωσαν" πουλώντας εκτυπωτές και που το "μαγικό 99" συμμετείχαν στη μεγαλύτερη αναδιανομή πλούτου στην ελληνική οικονομική ιστορία, αυτοαποκαλούνται σήμερα εταιρίες δραστηριοποιούμενες στην "Νέα Οικονομία" με ιδιαίτερο αντικείμενο, την πληροφορική, την παροχή υπηρεσιών, συμβουλών, χρηματοοικονομικών υπηρεσιών διαχείρισης και με άλλα αντικείμενα στα οποία η αναλογία της παραγωγής πρωτότυπης γνώσης και προϊόντων στο σύνολο των ισολογισμών είναι ελάχιστη. Πολλές, μάλιστα, που με τα χρήματα της αναδιανομής αγόρασαν πλήθος μικρών αλλά φιλότιμων εταιριών που προσπαθούσαν σε πείσμα των καιρών να παράξουν γνώση, σήμερα τις ξεφορτώνονται με καθωσπρέπει επιχειρηματικές φρασεολογίες, αλλά στην ουσία ως "έρμα".

Μόνο που ο ανταγωνισμός δεν είναι αστείο, ούτε επιχείρημα για να γεμίζει τις σελίδες των business plans. Όλοι αυτοί, σήμερα, θα πρέπει να αναζητήσουν εκ νέου ρώτα, ώστε πράγματι να λείψουν σε κάποιους όταν αναγκαστούν να εξαγοραστούν ή να εκκαθαριστούν. Η νέα ευρωπαϊκή ευκαιρία της διεύρυνσης, αν υπάρχει, δεν εντοπίζεται στη μεταπώληση κουτιών ή υπηρεσιών άλλης σημαίας στις αγορές λιανικής των "υπό ένταξη". Εντοπίζεται στη γνώση και στα δικά μας προϊόντα "νέας οικονομίας", υπηρεσίες και λογισμικό, ώστε έστω και τώρα, να γίνουμε χρήσιμοι σε κάποιους και να τους λείψουμε αν αναγκαστούμε να εκλείψουμε. Διαφορετικά, ας ετοιμαζόμαστε για τις "μετά-2004" αναλύσεις της κατάστασης. Καλή Χρονιά!